

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce MASOX a.s.**, IČ 28373154, se sídlem Václavské nám. 794/38, 110 00 Praha 1, **zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., advokátem** se sídlem AK Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1, **proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2012, č.j. KrÚ 11587/2012,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku byl k odvolání žalobce změněn platební výměr č.j. 18265/2011/OFI/VB Městského úřadu Vysoké Mýto (dále „správní orgán prvního stupně“) podle § 116 odst. 1 písm. a) zák. č. 280/2009 Sb.,

daňového řádu (dále jen „daňový řád“) co do částky místního poplatku u jednotlivých jiných technických zařízení povolených Ministerstvem financí na celkovou částku 30.000 Kč, dále bylo doplněno odůvodnění platebního výměru, přičemž ve zbytku byl platební výměr potvrzen.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou.

Žaloba je vystavěna na těchto žalobních bodech:

Žalobce předně uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a nepřezkoumatelné, když se žalovaný nesprávně vypořádal s jeho odvoláním a dostatečně se nezabýval tvrzenými odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Konkrétní námitky, týkající se tvrzené nezákonnosti žalovaného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, která tvoří jeden celek, uvedl v žalobních bodech, které pro přehlednost krajský soud uvádí v následujícím pořadí:

1. Předmět zpoplatnění místního poplatku podle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích.

Ust. § 10a zákona o místních poplatcích stanoví, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ podléhá každý povolený hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.“ Uvedený zákon v § 1 písm. g) uvádí, že jde o poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž odkazuje na zákon o loteriích.

Dle žalobce je předmětem poplatku nikoliv každý koncový interaktivní videoloterní terminál, nýbrž provozovaný centrální loterní systém.

Dle žalobce tato okolnost vyplývá ze systematiky a základních principů zákona o loteriích, ze způsobu povolování centrálního loterního systému Ministerstvem financí, ze soudní judikatury vztahujících se k výkladu veřejnoprávních předpisů ukládajících povinnosti soukromým subjektům.

Žalobce předně tvrdí, že má-li být technické zařízení „herním“ zařízením, ve smyslu zákona o loteriích, musí být způsobilé k naplnění sázkového vztahu, t.j. musí umožnit nejen přijetí sázky, ale též vygenerování náhody či předem neznámé okolnosti, od které se odvíjí případná výhra nebo prohra. Koncový interaktivní videoloterní terminál však není a nemůže být považován za „herní“ zařízení ve smyslu zákona o loteriích, protože postrádá způsobilost k naplnění sázkového vztahu, neobsahuje hardware ani software, který by samostatně byl schopen zajistit provoz hry. Naopak žalobce zdůrazňuje, že technicky se jedná o funkčně nedělitelný celek centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových terminálů, které slouží jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.

Žalobce podpořil svůj žalobní bod odkazem na následnou právní úpravu, a to na novelizaci s účinností od 14. 10. 2011, kdy předmětem poplatkové povinnosti učinil zákonodárce přímo každý jednotlivý koncový terminál provozovaný prostřednictvím Centrálního loterního systému. Poukázal přitom i na průběh přijímání legislativní změny, když dovozuje, že je zřejmé, že zákonodárce přistoupil ke změně v předmětu poplatkové povinnosti, nikoliv pouze k zvolení jednoznačné formulace téhož. Dle novely zák. č. 300/2011 Sb., zákona o loteriích je od 1. 1. 2012 výslovně uvedeno, že interaktivní videoloterní terminál slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Uvedené tvrzení je dle žalobce plně podpořeno Standardem centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály vydaným Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení a vyjádřením Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 7. 6. 2010 sp. zn. 61-100/2010, v němž se potvrzuje funkční nedělitelnost technického zařízení. Shodný závěr zaujal Institut pro testování a certifikaci spolu s Elektrotechnickým zkušebním ústavem ve společném stanovisku ze dne 30. 6. 2010.

Dle žalobce o správnosti jeho výkladu svědčí povolovací proces Ministerstva financí, když se povoluje provozování sázkové hry prostřednictvím centrálního loterního systému, nikoliv prostřednictvím koncových terminálů. Rozhoduje-li se o koncových terminálech, pak je původní rozhodnutí pouze doplňováno, koncové terminály tedy dle žalobce nejsou předmětem povolení. Koncové videoloterní terminály nejsou samostatně ani povolovány ani provozovány. Žalobce se dovolává judikatury Nejvyššího správního soudu, když tento na provozování jakékoliv hry podle zákona o loteriích vyžaduje povolení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č.j. 5 Afs 38/2008-139). Poukázal na odlišnost v předmětu zpoplatnění dle zákona o místních poplatcích a zák. č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích (dále jen „zákon o správních poplatcích“).

2. Nerespektování obecné zásady „*in dubio pro libertate*“, „*in dubio mitius*.“

Žalobce má za to, že ve věci se nabízí vícero možných právních výkladů, tudíž musí být rozhodnuto ve prospěch daňového poplatníka v duchu zásady priority jednotlivce ve vztahu k státu. Žalobce se odkázal na nálezy Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 939/10 ze dne 3. 8. 2010, sp. zn. IV. ÚS 666/02 ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. I. ÚS 643/06 ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. IV. ÚS 29/05) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu (č.j. 2Afs 24/2005-44 ze dne 14. 7. 2005) svědčící o aplikaci těchto zásad v oblasti veřejného práva, nabízejí-li se v případě nejasností, nesrozumitelnosti či nepřesnosti výkladu či mezery v zákoně dva druhy interpretace. Poukázal na maximu ukládající orgánům veřejné moci povinnost ukládat daně jen na základě zákona a na právo vlastnit majetek a pokojně jej užívat (čl. 11 odst. 1, čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod). Namítal porušení povinnosti správních orgánů šetřit podstatu základních lidských práv a svobod při uplatňování státní moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy

ČR, čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod). Stanovení poplatkové povinnosti v daném případě považuje za stanovení poplatkové povinnosti nad rámec zákona.

3. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Žalobce má za to, že rozhodnutí řádně, t.j. přesvědčivě s jasně seznatelnými důvody a úvahami, neodůvodňuje vymezení předmětu poplatkové povinnosti, plně se nevypořádalo s odvolacími námitkami, čímž došlo k porušení práva žalobce na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Žalobce je toho názoru, že se správní orgány zejména nevyjádřily k žalobcově výkladu pojmu „technické herní zařízení.“

4. Porušení ústavních práv žalobce.

Žalobce namítá porušení jeho práva pokojně vlastnit majetek a užívat jej (čl. 11 odst. 1, 5 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod), porušení povinnosti šetřit podstatu základních lidských práv a svobod při uplatňování státní moci (čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR, čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod).

5. Protiústavnost přijetí zák. č. 183/2010 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“).

Žalobce uvedl argumentaci o protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2002 Sb., kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolen Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, přičemž žalobce sporoval legitimitu legislativního procesu, z čehož vyvodil závěr, že novela nebyla přijata ústavně konformním způsobem, a měla by být proto Ústavním soudem zrušena.

Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě setrval na svém právním hodnocení ohledně předmětu poplatkové povinnosti, přičemž odkázal na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2013 č.j. 31 Af 131/2011-88, ze dne 19. 2. 2013 č.j. 31 Af 28/2012-35. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalovaného:

Žalobce zopakoval svůj právní náhled na věc, přičemž se odkázal na stanovisko Ministerstva financí ze dne 11.1.2010, dle kterého jsou koncové interaktivní videoloterní terminály pouze částí elektronického systému, nikoliv samostatnými herními jednotkami, ale pouhými ovládacími panely. Tento výklad dle žalobce připustil i Ústavní soud a veřejný ochránce práv v nálezu sp. zn. ÚS 29/10.

Posouzení věci krajským soudem:

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č.j. 7 Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78 a zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. „*ex officio*“, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu,

kteřé nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Předmětem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného bylo stanovení výše poplatku za provozování jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalovaný posoudil počet zpoplatněných zařízení povolených Ministerstvem financí na rozdíl od žalobce, který má za to, že v rozhodné době měl být zpoplatněn pouze centrální loterní systém. V dané věci jde tedy primárně o právní posouzení předmětu poplatkové povinnosti. Správní orgány se přitom při stanovení výše poplatkové povinnosti opřely o Obecně závaznou vyhlášku města Vysoké Mýto č. 3/2010 ze dne 25. 8. 2010.

Ad 1. Podle ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích může obec vybírat mimo jiné i uvedený poplatek, tj. poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ 15). Obsah indexu 15) a poznámky pod čarou přitom znamenal odkaz na zákon o loteriích. Žalovaný dospěl k závěru, že předmětem poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené výherní hrací přístroje a veškerá jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí a pod pojem „jiné technické herní zařízení“ je možno zařadit herní, technická, jiná než výherní hrací přístroje, přičemž v případě žalobce je počet zpoplatněných jiných technických zařízení roven počtu koncových interaktivních videoloterních zařízení. Krajský soud se ztotožňuje s výše uvedeným závěrem žalovaného s tím, že doplňuje jeho závěry prezentované v žalobou napadeném rozhodnutí o následující:

Stanovení místních poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (§ 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Z výše citovaného ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích může Ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom přiměřeně ust. části I. až IV. zákona. Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) lze vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterní terminál.“ Pod pojem „povolené Ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává Ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže Ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o centrální loterní systém, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění Ministerstvo financí i schválilo. Význam slov „povoluje“ a „schvaluje“ není natolik rozdílný, aby soud mohl přisvědčit účelovému tvrzení žalobce o tom, že když Ministerstvo financí rozhodlo o povolení provozování loterie nebo jiné podobné hry a schválilo umístění a provozování zařízení v konkrétních provozovnách, nejsou koncové videoloterní terminály předmětem povolení. Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené Ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. centrální loterní systém s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry,

jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému včetně interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému. Jestliže Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. části I. až IV. zákona o loteriích, tzn. že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“. Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru Ústavního soudu, vyslovenému v jeho nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 202/2011 Sb.), ze kterého vyplývá, že videoloterní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící k témuž účelu. Krajský soud neshledal, že by odlišnost v předmětu zpoplatnění dle zákona o místních poplatcích a zákona o správních poplatcích měla negativní dopad na správnost vyloženého právního názoru soudu. Tu technickou vlastnost, že koncové videoloterní systémy samy o sobě nejsou samostatně způsobilé k tomu, aby jimi byla provozována hra, když se žalobce dovolává Standardu centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály vydaným Ministerstvem financí pro účely povolovacího řízení a vyjádření Elektrotechnického zkušebního ústavu a společného stanoviska s Institutem pro testování a certifikaci, soud nikterak nesporně, nýbrž poukazuje na to, že žalobce ve vztahu k předmětu poplatkové povinnosti, přeceňuje právní význam této technické vlastnosti. Podstatné totiž je to, že celou hru lze provést právě na jednom místě, u jednoho koncového interaktivního videoloterního terminálu.

Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem

financí podle jiného právního předpisu. Současně žalobce splnil ohlašovací povinnost ke správci poplatku, k jehož placení mu povinnost vznikla, přičemž žalobcem výše zmíněné důvody, směřující proti stanovení této povinnosti, neobstály.

Nad rámec uvedené argumentace krajský soud doplňuje tu podstatnou okolnost, totiž, že v případě akceptace žalobcova právního názoru na věc, by byla připuštěna nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jako poplatníky, když by poplatek ve stejné výši hradili provozovatelé s různým počtem provozovaných koncových videoloterních terminálů. Takový výklad krajský soud pro jeho absurdní důsledky odmítá. Z přijetí následné právní úpravy, a to na novelizace zákona s účinností od 14. 10. 2011, kdy předmětem poplatkové povinnosti učinil zákonodárce přímo každý jednotlivý koncový terminál provozovaný prostřednictvím centrálního loterního systému, nelze dovozovat změnu předmětu poplatkové povinnosti. Není výjimkou, když zákonodárce v oblasti správního práva přistoupí k preciznímu vymezení již v platném právu stanovených práv a povinností téhož obsahu. Takovým ilustrativním případem může být konkrétně novelizace zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), když teprve po té, co se právní praxe ustálila, bylo do § 188 odst. 4 stavebního zákona explicitně doplněno právní praxí zastávané pojetí dotčené obecně závazné vyhlášky jako opatření obecné povahy, (zák. č. 191/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 68/2007 Sb.), totiž že: „Obecně závazné vyhlášky, jimiž byla vymezena závazná část územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, se pro účely tohoto zákona považují za opatření obecné povahy.“

Ad 2. Zásady „*in dubio mitius*“ a „*in dubio libertate*“ jsou zásadami, jejichž aplikace má v obecné rovině ve správním právu své ústavněprávní opodstatnění, je-li splněna premisa existence konkurenčních racionálně akceptovatelných právních výkladů. Tato premisa však dle názoru krajského soudu není dána (z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Ús 29/10 nevyplývá akceptace odlišného právního názoru Ústavním soudem), neboť, jak soud vyložil shora, je toho názoru, že standardními výkladovými metodami je nutno dospět k jednoznačnému vymezení předmětu poplatkové povinnosti, a to každého koncového videoloterního terminálu povoleného Ministerstvem financí.

Ad 3. Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že se žalovaný dostatečně srozumitelně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce, když prezentoval své úvahy a závěry ohledně tvrzené protiústavnosti novelizace zákona o místních poplatcích, ohledně tvrzeného rozporu vydaného platebního výměru se zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích, jakož i s judikaturou správních soudů a s mezinárodněprávně garantovanými právy a ústavně zakotvenými zásadami. Krajský soud přitom nepřehlédl, že žalovaný v části svého rozhodnutí doplňující odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně výslovně uvedl, že: „*V případě centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály (IVT) se předmětem poplatku rozumí každý Ministerstvem financí povolený koncový terminál (IVT), který je pomocí dalších dílčích komponent systému napojen na centrální jednotku a je tudíž ve spojení s touto jednotkou*

schopen realizovat hru od samého počátku do jeho konce.“ Dále se rozbořem uvedeného pojmu podrobně zabýval na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Krajský soud má tak jednoznačně za prokázané, že žalovaný se zcela zřetelně vyjádřil k předmětu poplatkové povinnosti, tedy krajský soud nesouhlasí s právním názorem žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů co do vymezení pojmu „jiného technického herního zařízení“ ani co do vyčerpání odvolacích námitek žalobce. Z rozhodnutí odvolacího správního orgánu vyplývá to, jak tento správní orgán naložil s odvolacími důvody a vyplývá z něj i dostatečně a srozumitelně skutkový a právní závěr, na jehož základě bylo přezkoumávané rozhodnutí vydáno, odvolací správní orgán objasnil rozhodující skutkové okolnosti projednávané věci a řádně se vypořádal s odvolacími námitkami (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č.j. 7 Afs 212/2006-74). Krajský soud proto uzavřel, že ústavně zakotvené právo žalobce na spravedlivý proces nebylo dotčeno. Jinou otázkou je ta otázka, zda žalovaný zaujal ve věci správný právní názor. Avšak i v tomto ohledu bylo dle krajského soudu napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a to z důvodů vyložených shora (argumentace soudu k 1. žalobním bodu).

Ad 4. Krajský soud je toho názoru, že byla-li oplatkový povinnost uložena za jednotlivé koncové videoloterní terminály, pak byla v souladu se shora vyloženým právním názorem soudu uložena obecně závaznou vyhláškou na základě zákona o místních poplatcích a na základě zákona o loteriích, tedy žalobcova námitka o porušení jeho ústavních práv není důvodná.

Soud tedy nemá důvod pochybovat o zákonnosti obou správních rozhodnutí.

Ad 5. Nedůvodná je též námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla již vyřešena Ústavním soudem nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012, přičemž Ústavní soud dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán uvedeným nálezem Ústavního soudu a nemůže se od něj odchýlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č.j. 2 Afs 180/2004-44; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

K námitce žalobce vznesené při jednání soudu dne 19.6.2013 o tom, že povolení k provozování jiných technických herních zařízení byla vydána před účinností OZV soud konstatuje, že tato námitka nebyla uplatněna ve lhůtě pro rozšíření žalobních bodů a vztahuje se na ni zásada koncentrace (§ 71 odst. 2 s.r.s.). Avšak i v tomto případě, i kdyby tomu tak nebylo, nebyla by námitka důvodná. V OZV je stanoveno, že poplatková povinnost vzniká dnem povolení jiného technického herního zařízení. Toto ustanovení však nelze vykládat tak, že na zařízení povolená před nabytím účinnosti OZV se poplatková povinnost nevztahuje. Naopak jediný možný výklad je takový, že zařízení povolená kdykoliv po nabytí účinnosti OZV podléhají poplatkové povinnosti až dnem povolení, nikoliv zpětně, právě od účinnosti

OZV. Zařízení povolená před tímto datem pak jsou předmětem místního poplatku právě od tohoto data, tedy od nabytí účinnosti OZV. Jen tak bude nakládáno se všemi provozovateli jiných technických herních zařízení stejně.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Náklady řízení:

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, když žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 19.června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
V. P.